

er for Resten ogsaa en gammel Venstrevej —, og det er Frikonkurrencens Vej. Den fører til et ganske andet Resultat end kunstig Statsprisregulering. Kunstig Statsprisregulering — det kan man godt slaa fast — skruer Priserne op ad, men Frikonkurrencens Vej skal i Længden føre til det modsatte Resultat, føre til, at der bliver et rimeligt Prisforhold, fordi der er en Naturlov, der fastsætter Priserne, og den Naturlov virker ud fra Forholdet mellem Tilbud og Efter-spørgsel. At det var rigtigt, hvad vi sagde i 1919 og fastholdt i 1920 og fremdeles fastholder, at det eneste, der kan tvinge Priserne ned ad, er forøget Produktion og forøgede Tilførsler, viser Kendsgerningerne soleklart. Naar man ogsaa fra konservativ Side taler om, at Venstres Stilling i saa Henseende er bestemt ud fra gamle Teorier, er det ganske forkert. Den er bestemt ud fra det, at baade de gamle og de nye Kendsgerninger viser, at det eneste, der virkelig kan sætte Priserne i et naturligt og rigtigt Forhold til Befolkningens Købeevne, er den frie Konkurrence. Derfor tror jeg, man fra konservativ Side skal være klar over, at hvis der skulde komme et Tidspunkt, da man fra den Side kunde faa Lyst til at raabe over til Venstre eller til Venstre-regeringen et „Hold til højre“, saa er dette en Opfordring, som Venstre umuligt kan følge; thi det Spor, som Venstres Regering gaar ad, blev lagt af Venstres Vælgere ved Valgene i 1920, og det er et Spor, som ingen Venstre-regering og intet Venstreparti kan opgive, fordi baade Fortid og Nutid er levende Vidnesbyrd om, at det Spor fremdeles er det rigtige Spor.

Saa har jeg til sidst en lille Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Dahlgaard, som forleden Dag var saa stærkt inde paa store og gode Gerninger, som den radikale Regering havde udført i 1918 og 1919 særlig med Hensyn til at afhjælpe den ekstraordinære Arbejdsløshed. Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard fremkom i den Anledning med en Oplysning om, at den radikale Regering i 1918 havde gennemført Foranstaltninger, der beløb sig til 139 Mill. Kr.; Oplysninger om, hvordan det ærede Medlem er naaet til disse 139 Mill. Kr., kunde man faa, hvis man gik til en Beretning, som var afgivet af Indenrigsministeriets Arbejdsudvalg i 1919. Nu er det interessant

netop at gaa til den Beretning. Det er rigtigt nok, at den drejer sig om 139 Mill. Kr. Den drejer sig nemlig om 3 Love, der giver Staten Ret til eller Pligt til, kan man vel ogsaa sige, at give Tilskud til kommunale Arbejder, der har til Formaal at afhjælpe Arbejdsløsheden. Dette Stats-tilskud er i visse Tilfælde $1\frac{1}{2}$ pCt., i nogle Tilfælde 2 pCt., og i Henhold til den sidste Lov, den tredje, kan det naa op til 3 pCt.; men man tager vel ikke meget fejl i at sige, at det gennemsnitlig bliver ca. 2 pCt., man giver. Det vil med andre Ord sige, at Statstilskuddet til disse kommunale Arbejder, der alt i alt er anslaaet til 139 Mill. Kr., bliver 2 pCt. af 139 Mill. Kr. i 8 Aar, altsaa i alt 2,78 Mill. Kr. aarlig. Det, som det ærede Medlem Hr. Dahlgaard tager frem som et stærkt Eksempel paa, hvad den radikale Regering har udført i 1919 for at afhjælpe Arbejdsløsheden, viser sig ved nærmere Eftersyn at bestaa i, at Staten paa dette Omraade, som der er Tale om, i 1918 har givet 2,78 Mill. Kr. til Afhjælpning af Arbejdsløsheden! Naar man saa husker paa, som jeg nævnte før, at vi i Januar 1919 havde 77 000 arbejdsløse og i Februar 75 000, synes jeg ikke, at dette er noget stærkt Vidnesbyrd om, at den radikale Regering i videre høj Grad har bestræbt sig for at afhjælpe Arbejdsløsheden. Hvis det ærede Medlem skal have os i denne Sal gjort det begribeligt, at den radikale Regering har gjort noget overordentlig stort, og han ogsaa skal have gjort Befolkningen det begribeligt, maa det ærede Medlem igen til Pulterkammeret og se, om der ikke findes Tal, der er mere overbevisende.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Pürschel har Ordet for en kort Bemærkning.

Pürschel: Til en ganske enkelt Bemærkning af det ærede Medlem Hr. Sten-gaard-Kirkegaard kunde jeg have Lyst til at knytte nogle faa Ord. Det ærede Medlem sagde om Kravet for à jour Føring af Toldsatserne, at der er ingen Mening i dette Krav, og der skal ingen Mening være deri. Denne sidste Udtalelse, at der ingen Mening skal være deri, indeholder, saa vidt jeg kan se, en Sigtelse, som man ikke er berettiget til at fremsætte, uden at man kan underbygge den med Beviser. Med Hensyn til Spørgs-